

BDSM festival 25. 5. 2024

konečná verze

Obsazení:

- Jana, decentnější služka: Kuba
- Vlasta, ráznější služka: Shaky
- Marie, manželka: Lucie
- Vojtěch, manžel: Felix
- nápověda: Altair

Pro nápovědu: pokud herci nápovědu nezachytí, může se napovídač přiznat divákům vstupem na jeviště. Tam našťvaně herci předřiká jeho repliku s dodatkem „Jseš snad hluchej?“ a zmizí za kulisy. Herec repliku opakuje i s tím dodatkem.

Pro produkci: stůl (ideálně se zásuvkou, do které se vejde rákoska, ale není nutno) a křesílko/židle, na zadní stěně háček na rákosku, pokud není zásuvka, Láhev koňaku, sklenička a táč. Na konci místa pro služky poblíž východu.

Pro zvukaře: pád police s asi 150 kusy porcelánu. Manželka mluvící z koupelny, v závěru co nejhlasitěji (pokud to nepůjde nebo bude blbé, křičí z kulisy).

Pro osvětlovače: na závěr místo opony stmívačka a po ní plné světlo.

Pro herce - kde jsme a co tam děláme: manžel Vojtěch je starý, chromý, nahluchlý a trochu senilní. Sbalila ho o hodně mladší zlatokopka Marie, na kterou ani omylem nestačí. Ta z něj vyrazila vilu a dvě „služky,“ ve skutečnosti maskované milence.

Moderátor uvádí (musí být trochu delší, aby se všechno stihlo) další vystoupení, za ním služky stěhují na pódium stůl a židli, případně větší rákosku.

MODERÁTOR: Co tu děláte? Teď tu mám být já!

VLASTA: Klidně tu buď. Ten skrblík, než by najal stěhováky, nechá radši dřít nás. Přitom já mám být v kuchyni!

JANA: A madam chtěla namasírovat!

MODERÁTOR: Kde jsem to byl...

JANA: Já bych věděla.

MODERÁTOR: No tam ne, tohle bude o spankingu.

Služky mizí, moderátor pokračuje po lince BDSM – spanking – rákoska, dokud ho nepřeruší pád porcelánu. V hledišti vstává Vojtěch a přechází na jeviště.

VOJTĚCH: Co to bylo? A co dělá ten chlap v mém obejváku? Hej, vy! Nevím, co jste zač, ale vypadněte! Ven! Maruško? Marie? Slyšela jsi to? Co to bylo? Ženo moje občas milovaná, žiješ?

Marie mluví „z koupelny.“

MARIE: Beru koupel!

VOJTĚCH: Cože to bylo?

MARIE: Beru koupel!

VOJTĚCH: Bouchnul kotel? A jsi v pořádku?

MARIE: Jsem ve vaně! Tohle bylo z kuchyně! Zeptej se služek! Vlasto! Jano! Běžte za pánem!

| *Hlasitě kroky na schodech. Než služby dojdou na jeviště, vede Vojtěch lamentaci.*

VOJTĚCH: Jasně. Služky! Bude s tím hromada papírování, ale doufám, že je to zavalilo jak horníky. Nejdřív se nehodí bydlet v cizím, a když vykrvácím na baráku jak kráva, tak zase nestíhá takovej hrad uklízet. No dobře, na hospodyni mám, ale ona si najde Kalamity Jane a její horší sestru! Nacouvat do skleníku budiž, ale celým autem? Splést si plynový krb s klasickým, no dobře, jsou to husy z nějakého oppida, ale nacpat do něj pařez a roztopit benzínem?

| *Vstupují služby.*

VOJTĚCH: Doufal jsem marně, přežily jste to. Tak co to bylo tentokrát?

JANA: No... vlastně kočka.

VOJTĚCH: Cože? Nám vybouchla kočka?

VLASTA: Ale ne... Micka skočila v kuchyni na stůl...

JANA: To byl Mourek. Micka byla pod jabloní.

VLASTA: no a jak jsem ji vyhazovala, tak ona skočila na tu polici s nádobím...

VOJTĚCH: Myslíš na to polici s naším rosenthalským čtyřiadvacetidílným servisem po prababičce?

| *Vstupuje Marie.*

MARIE: Tak copak se stalo?

VOJTĚCH: To je dost. Jen si to pojd' poslechnout! Zatím je jenom kočka v porcelánu.

MARIE: A která? Micinka nebo Moureček.

JANA: Micka byla pod jabloní.

VOJTĚCH: V našem rosenthalském porcelánu po prababičce.

VLASTA: A jak jsem ji hnala, aby nic neshodila ... tak jsem tak jako trochu štrejchla o tu polici ... musela bejt špatně přidělaná nebo co...

VOJTĚCH: Tu jsem přidělával osobně!

VLASTA: No vždyť říkám... se to všechno sesypalo...

VOJTĚCH: Co se rozbilo?

JANA: no... jeden talíř...

MARIE: Zaplat'pámbu. Co to je, jeden talířek. Čtyřiadvacet hostů najednou stejně nikdy mít nebudeme.

JANA: Tak ten jeden talíř vypadal, že to přežil, ale ta kočka tam úplně šíleně lítala...

MARIE: Chudinka Micinka, ta musela být hrozně vyděšená.

JANA: Micka byla pod jabloní.

MARIE: Tak to byl Mourek? Von je ještě takovej ňuňánek bojácnej...

VOJTĚCH: Úplně celý servis? Talíře předkrmové, polévkové, mělké a dezertní, to všechno čtyřiadvacetkrát? Polévková mísa, omáčník, mísa na maso, mísa na přílohu a mísa na salát? Misky na kompot, misky na salát a talířky pod ně, to všechno zase čtyřiadvacetkrát? A navíc slánka a pepřenka? Od Rosenthalu? Po prababičce?

MARIE: Ale no tak, stane se...

VOJTĚCH: No to se teda stane! Kdyby to byli haranti bez rozumu, seřezal bych je, že by si čtrnáct dní nesedli! Jenže tohle nejsou haranti, tohle je demoliční četa v plným bojovým nasazení!

MARIE: No tak, Vojtíšku, já jim to strhnu z platu...

VOJTĚCH: Nech si toho Vojtíška! Myslíš z toho platu, co z něj jedný strháváš skleník a druhý tu potopu vod hasičů? A vůbec, kde jsou ty peníze?

Marie zkoumá pavučiny pod stropem.

JANA: Já bych věděla...

VOJTĚCH: Vyrazím je! Na hodinu!

MARIE: A kdo ti asi bude vyvářet, uklízet tady a věčně ti žehlit košile?!

VOJTĚCH: Tu znáš! Až půjdeš kolem zrcadla, pořádně si ji prohlídni!

Marie gestem ukazuje služkám, aby se ztratily, ty se otáčejí k odchodu. Marie kryje pokus o jejich ústup hranou uražeností.

MARIE: Vojtěchu, o tom se nebudeme bavit před služebnictvem!

VOJTĚCH: Nikam! Dokud to nevyřešíme, tak odsud směj jí jenom nohama napřed!

MARIE: Uvědomuješ si, kolik by s tím zase bylo papírování? Já to s nimi nějak vyřeším.

VOJTĚCH: A já vím jak!

VLASTA: No ... no ... no moment! Na to jsou taky zákony!

VOJTĚCH: A na vyhazov ve zkušební době a náhradu škody taky!

Marie mrká na služky.

MARIE: (ke služkám) Nedělejte to horší. (k Vojtěchovi) Ale ty se posad', nebo se ti udělá špatně... nedáš si kafičko?

VOJTĚCH: Zešilela jsi? S mým tlakem?

MARIE: Nebo skleničku koňaku?

VOJTĚCH: Seru na tlak.

MARIE: (ke služkám) No tak, rychle...

VOJTĚCH: Nikam! Ty dvě půjdou buď seřezaný, nebo na furt!

MARIE: (ke služkám) Už slevuje, to projde. (k Vojtěchovi) Ale ty se posad', miláčku, já ti ten koňak donesu sama! A s nima to vyřídím taky sama. (ke služkám) No tak...

Marie mizí za kulisy, Vojtěch si sedá, služky se rozpačitě přehybají přes stůl.

VOJTĚCH: Myslíte si, že kradu? No dobře, kradu, jinak bych neměl takovej barák, ale ty vaše hadry z toho nakradenýho platím! Vyhnout!

Obecenstvo už vidí koule, Vojtěch ještě ne – sedí tak, že je vidět nemůže. Obecenstvo se, doufejme, rozchechtá. Marie se vrací s tácem přes forbinu, vystoupí z role, dá prst přes pusu a divadelním šepotem se obrátí k divákům.

MARIE: Pšššt! Von je sice chromej, slepej a o tom zbytku ani nemluví, ale ještě trochu slyší!

VOJTĚCH: Co jsi říkala?

MARIE: Že až půjdeš k doktorovi, měl by ses zastavit i na ušním!

VOJTĚCH: No jo, furt... Já jsem zdravěj, jenom tělo mi chátrá. Hlavně ty se teď předved'!

Výprask – improvizace. Marie ho ze začátku šolichá a Vojtěch nespokojeně brblá, že nic neslyší, Marie šeptá služkám „Řvi, sakra!“ a přitlačí. (Vojtěch: Neslyším ... pořád nic neslyším ... teď jako kdyby v dáli houkal vlak.) Na nějakou vyvedenější ránu jedna ze služek sprostě zareaguje, že to kurva fakt bolelo, Marie ji okřikuje, ať ječí a nereptá. Nakonec se Vojtěch zvedne a dojde se podívat

VOJTĚCH: Co to je!?! Mařeno! Ty to nevidíš? Co to je?

VLASTA: Koule vole. Neznáš?

VOJTĚCH: Každý soudce tohle musí pochopit! Kde mám pistoli?!?

VLASTA: Soudy jsou vycpaný neukojenejma klimakterníma bábama. Kurva, to bolí!

| *Vojtěch vyrve Marii rákosku.*

VOJTĚCH: Dej to sem! Já je zabiju!

JANA: Zdrháme!

| *Služky prchají (do hlediště, poblíž východu)*

VOJTĚCH: Ty couro! Co mi řekneš? Mlč! Tak služky, jo? Já prakticky sám financuju provoz nejmíň dvou sexshopů, aby byl doma klid, a ty se nestydíš mít tady dva chlapy!

MARIE: Jestli sis myslel, že mi budou stačit šudlátka...

VOJTĚCH: Žijeme v jednadvacátym století! Za mě ať pracujou stroje! Že prej dvě služky! Dvě!

MARIE: Kdyby ses mi trochu věnoval, mohla být jen jedna. A mohla to bejt ženská.

VOJTĚCH: Já se ti budu věnovat, až z toho budeš levitovat, protože na tu prdel se neposadíš, to ti garantuju! Přehnout!

MARIE: To nemůžeš!

VOJTĚCH: Přehnout!

MARIE: Alespoň ne před tím oknem!

VOJTĚCH: Chtěla jsi vokno jak výkladní skříň, tak se nediv, že na tebe z ulice čuměj jak na divadle! Přehnout a drž. Jestli se hneš, tak se hni rovnou z celého baráku! Dva chlapy si sem přitáhne!

| *Ze začátku výprasku Marie povykuje, ale s jeho pokračováním tichne a je čím dál zjevnější, že si ho užívá. Po výprasku se roztouženě zvedne.*

MARIE: Ještě rukou...

VOJTĚCH: Na tohle se můžu vysrat ... Hele, myslíš, že ty dva už odešli? Jak se vlastně jmenujou?

MARIE: No Jana je Honzík a Vlasta je Vlasta. Ale takhle hezky mi nedovedl naplácat ani jeden.

VOJTĚCH: Tak tohle jsem jako neslyšel. Honzo, Vlasto, jste tady? Vraťte se! Já to s tím střílením nemyslel vážně. Ale vodmakáte si to!

| *V hledišti se zvedají služky.*

JANA: Ty vole, a zdrháme. Zdrháme!

| *Stmívačka a pak plné světlo, na jeviště vchází moderátor.*

MODERÁTOR: Jak jsem to tak viděl, tak to jeviště jsem vyklidil trochu předčasně. Honzíku! Vlasto! Pojd'te sem, budete se předklánět!

Je tomu přesně rok, co jsem si na Facebooku přečetl zprávu o smrti Petra Felixe Chudoby, známého mezi českým úchyláctvem jako Pavel Šťastný. Letmo jsem očima prolétl text a první co mne napadlo bylo, že musím zavolat Tomášovi - producentovi Felixových scénářů - a musíme udělat něco na jeho památku.

Tomáš o Felixově smrti nevěděl a požádal mě, abych mu zprávu přečetl. Četl jsem ji nahlas do telefonu a přitom jsem si uvědomil, že nečtu zprávu o Felixově smrti, ale že čtu jeho dopis na rozloučenou.

Dny už se budou jenom krátit a tmy přibývat.

V ideálním světě chlap umírá při něčem, co dělá rád a dobrovolně, ale zrovna je to silnější než on. Ve snesitelném světě spokojeně odchází, když nikdo nepotřebuje jeho a on nepotřebuje nikoho. V žádném ze světů by ale neměl přežívat závislý na něčí pomoci, byť by o něj bližní pečovali rádi a s láskou. Jsem nenapravitelně chromý, neodvratitelně slepnu a zažívání mi už téměř nedovoluje vycházet z bytu. Ve dvou předcházejících generacích jsem zblízka viděl, jak to probíhá. Přejí si zemřít ve chvíli, kdy to pro mne ještě nebude vysvobození a pro mé blízké úleva.

...

Párkrát v životě jsem byl docela nahoře a párkrát hodně hluboko ve sračkách, ale i v těch jsem dovedl být hochštapler a životem tančit. Už mi to nejde. Je čas.

Uvědomil jsem si, jak jsem to četl nahlas, že čtu svůj dopis na rozloučenou. Protože Felix se zabil. A pokud budu někdy v podobné situaci jako on, doufám že najdu sílu a odvahu udělat totéž. A zdůvodním to možná ne týpiž slovy, ale týmiž pohnutkami. Což píšu s plným vědomím toho, že to při mém technickém stavu je dosti pravděpodobné.

Záměrně píšu, že se Felix zabil, ne že spáchal sebevraždu. To druhé sousloví totiž implikuje, že udělal něco špatného. Že spáchal hřích, nebo zločin, vraždu a je okolností polehčující leč nikoliv zprošťující. To je pohled blízký především monoteistickým náboženstvím (křesťanství, islám) a totalitním diktaturám (například v Severní Koreji je sebevražda brána jako "zrada socialismu"). V našem civilizačním okruhu, který bere stát jako následovníka feudální a později socialistické tradice, je tento akt brán především jako selhání. Někdy konkrétního jednotlivce, který se rozhodl takto ukončit svůj život, někdy jeho okolí, někdy abstraktní "společnosti" jako celku.

Mně je blízký spíše pohled antického Řecka či Říma, který bere zabití vlastní rukou jako přijatelný, čestný způsob řešení jinak neřešitelné situace. Ostatně, odkazuje-li se Evropa začasť k římské republikánské tradici, neměla by zapomenout, že u zrodu římské republiky měla stát právě sebevražda Lukrécie, která byla později coby příkladný čin oslavována.

Jsem - stejně jako Felix - velkým příznivcem individuální, osobní svobody. Práva žít svůj život dle svých zásad, s vědomím následků. K čemuž nevyhnutelně patří i právo jej ukončit, pokud naznám, že jeho další pokračování mi přinese utrpení. Pokud vidím, že se dny budou už jenom krátit a tmy bude jenom přibývat. Pokud nechci, aby mne tma pohltila. Protože, abych parafrázoval slova jednoho starého sci-fi filmu, někdy jediný způsob jak vyhrát, je přestat hrát.

Přestat hrát není v České republice - na rozdíl od přibližně třetiny zemí - nelegální. Je ale - podle § 144 Trestního zákoníku - trestným činem k ní jinému napomoci. Což činí eutanazii nelegální. Nikoliv nepřítomnou - děje se to v českých zdravotnických zařízeních naprosto pravidelně, ale zcela mimo legální rámec.

Pokládám za barbarské, že lidem nejsme ochotni dopřát to, co dopřáváme zvířatům: rychlou, bezbolestnou a milosrdnou smrt. Na zvířatech mi obecně záleží víc než na lidech, ale myslím si, že i lidé si zaslouží trochu toho soucitu a milosrdenství. Upřímně bych si přál, abych si mohl prokázat stejnou poslední službu, jakou jsem už v životě musel prokázat svým milovaným zvířatům.

Podle průzkumů je v ČR pro uzákonění eutanazie naprostá většina (81 %) občanů, včetně lékařů a zdravotnických pracovníků. Pro politiky je to ožehavé téma, ale má své zastánce napříč politickým spektrem, včetně současného prezidenta republiky. Dosavadní pokusy o přijetí příslušného zákona podpořili poslanci z tak rozdílných stran, jako je ANO, KSČM, ODS, Piráti, STAN nebo TOP 09.

Působí u nás Spolek pro uzákonění eutanazie (<https://www.proeutanzii.cz/>), který se snaží tuto situaci zlepšit. Před několika dny uspořádali Felixovi pozůstalí v BDSM klubu Ateliér vzpomínkovou akci, na které jsem také vystoupil. Byly na ní vydraženy některé osobní věci z Felixovy pozůstalosti s tím, že výtěžek bude věnován právě tomuto spolku. Na akci se vybralo přes 40 000 Kč, což je částka pro spolek velmi významná (hospodáří s rozpočtem okolo 65 000 Kč).

DAR spolku ProEutanazii

Po dohodě s Felixovými pozůstalými zveřejňuji poslední scénář, který napsal. Nejedná se o scénář k filmu Lupus Pictures, ale ke krátkému divadelnímu představení, které jsme sehráli v loňském roce na BDSM festivalu. Scénář nese typický Felixův rukopis, humor a značnou sebeironii, se kterou přistupuje ke svému, už tehdy nedobrému, zdravotnímu stavu.

Pokud se představení týče, dopadlo to celé samozřejmě úplně jinak, než jak bylo ve scénáři. Nicméně, konečně máte unikátní příležitost se seznámit, s tím, jak to mělo ve skutečnosti vypadat:

Prosím vás o to, abyste - pokud se vám scénář líbil - na Felixovu paměť přispěli Spolku pro uzákonění eutanazie na jeho činnost. Číslo jeho účtu u FIO banky je 2601964963/2010.

Michal Altair Valášek
Editor BDSM.CZ
17. prosince 2025